

Detta år fick Tåby socken 9 stycken nya medlemmar varav 5 var pojkar och 4 flickor.

Bara 3 äktenskap ingicks och 8 stycken avled, av vilka 5 var minderåriga.

Några uppgifter om väderlek med mera finns inte för detta året.

Och i framtiden har ej heller någar uppgifter antecknats, så man kan utgå från att vädret och skörden var relativt bra,

Inom indelningsverkets ramar skedde heller inga förändringar och samma var förhållandet med Tåby ruttare och båtsmän.

I kyrkan borttogs detta året den gamla predikstolen och ersattes med en ny som uppbyggdes av bildhuggaren Ramans Rangelig, som dessutom målade, förgylde och stofferade den nya predikstolen.

Vid samma tillfälle uppsattes också ett skrank på orgelläktaren.

På sockenstämman detta år, beslöts också, att " att uppå den nya predikstolen, må ingen understå sig att hänga hatt eller mössa. Gör någon så böter 2 riksdaler silvermynt till kyrkan."

Från sockenstämmans protokoll detta år, de var tre stycken, kan följande nämnas:

Ingen får inhysa främmande personer, utan församlingens medgivande.

Gör någon det bötar han 6 1/2 riksdaler silvermynt.

Så hade nämligen skett i två fall, i Skjorstads båtsmanstorp och Fyrbytorpet, där främmande personer inhysts.

Det beslöt, att laga och tjära kyrktaket, vilket beslut togs för 1 1/2 år sedan, men skulle nu göras " när säd och gräs äro, i Herrens namn, inkörda".

Sockenbyggningen (fattigstugan) hade ingen färg på fönsterspröjsarna så, att glasen befarades falla ur.

Nu beslöts, att glasmästaren skulle löda och slå fast fönstren och hemmanen gemensamt betala kostnaderna.

Samma var det med torven på taket, som var helt borta, och nu skulle varje rote bidra med två lass var.

Kyrkoherden hade tidigare år, klagat över det dåliga deltagandet i gudstjänsterna, men nu " äras Gud visst " och ingen oförarglighet förekommer.

Frågan är om inte svårigheterna med skörden, föregående år, varit mycket stora.

Nu vid sockenstämman begärde bönderna i Skårby, Brestad och Tåstad om intyg, att de inte kunde köra spannmål till Stegeborg.

Dessa hemman hade tydligen fortfarande skatteskyldighet till Stegeborg.

Åren 1651 till 1689 hade ju hela Tåby socken, med flera socknar, varit under pfalzgreven Casimirs skatterätt.

Den " eländige bråkfällingen " Sven Brus lovades av församlingen inlösas i hospitalet i Söderköping.

Man konstaterade, att socknens spannmålsbod i prästgården var så bristfällig till taket, att ingen säd däri kunde förvaras.

Vid en senare sockenstämma beslöts, att den skulle repareras eller byggas ny.

Bönderna hade tydligen varit slarviga med leveransen till socknens fattiga för kyrkoherden påtalade deras brist.

Men de lovade nu, att lämna det som var pålyst.

Lillklockan i klockstapeln hade spruckit och var i behov av omgjutning. Det beslöts att skulle göras genom mästare Magnus Hultmans försorg och att bekosta det, skulle var och en boende i Tåby bidra till.

Vidare förekom flera beslut, där de fattiga fick fattighjälp eller intogs i fattigstugan.

Tydligt hade antalet fattiga stigit och samtidigt hade bönderna bättre möjligheter att hjälpa dem.

I tingshuset vid Kuddby kyrka hölls detta år tre häradsting och ur dess protokoll kan följande nämnas:

Faktoren Jacob Spallding vid Alm, åtalades för att han ej betalt mantalpenningar för sin sjuka hustru 1723 och 1724. (Hon dog 1724) Han ålades nu att nu i efterskott betala mantalspenningen.

Samma var förhållandet med flera av bönderna:

Nämndemannen Måns Rahlsson i Blinnestad, för att han ej betalat för en piga, som var 21 år gammal.

Han försökte försvara sig med, att han ej visste hennes ålder, men ålades att betala mantalspening.

Bonden Nils Nilsson i Fristad hade ej mantalsskrivit gossen Olof som var 17 år gammal.

Trots påstående, att gossen Olof var oduglig, ålades Nilsson att betala mantalspening för honom.

Bönderna Jon Larsson och Hindrich Johansson hade var sin dotter som inte det betalats mantalspening för.

De försökte försvara sig med att deras döttrar var små och sjukliga, men de lyckades ej övertyga häradsrätten.

Bonden Per Larsson i Sättra hade en flicka i sin tjänst, som han var skyldig att betala mantalspening för.

Men då flickan " var fördärvad i huvudet" och inte kunde göra någon nytta, slapp han skatten.

Bonden Pehr Olofsson i Torp, som var både nämndeman och sexman, hade underlåtit att betala mantalspening för sin dotter Karin och betalade nu mantalspening för henne utan någon ursäkt.

Bönderna i Tåby by, Nils Larsson, Anders Jonsson, Sven Nilsson och Joen Jostsson hade samtliga undandragit en pojke eller flicka från mantalspenningens erläggande 1723.

Nu blev de ålagda att göra det.

Länsmannen Anders Andersson åtalade en gammal hustru Anna Rydelia, för att hon med svordomar och eder utfarit mot åboarna i Brunneby by.

Hon hade kommit dit i tiggareärenden, men utfarit i oanständiga ord, hotat att slå barnen, förbannat dem och hotat bränna ned gårdarna.

Häradsrätten fann, att hon bodde i Norrköping och brukade vandra omkring och tigga ute i byarna.

Därför ålades länsmannen, att föra henne till Norrköping och anmäla saken för magistraten där, som hade att åtgärda målet.

Dock var tingsrätten tveksam, om hon hade sitt rätta förstånd.

Fru Helena Catharina Wellingsz, änka efter ryttmästaren Eric Bagge, som stypade vid Warschawa 1705, ville ha häradsrättens intygande, att hon intill sin död ägde Stensvads rusthåll och hemmanet Nybble.

Detta för att dessa hemman skule förbli i den Baggeska ättens ägo, efter hennes död.

Vilket och häradsrätten intygade.